
Van de redactie

Voor dit eerste redactioneel van mijn hand ben ik in de artikelen op zoek gegaan naar een verbindende lijn. Het viel me op dat veel geestelijk verzorgers zich, in meerdere of mindere mate, de vraag stellen wat geestelijke verzorging nu eigenlijk is. Terwijl je dat soort vragen in veel andere beroepen misschien maar beter achterwege kunt laten, omdat het erop kan wijzen dat je maar een beginneling in je vak bent en omdat zulke vragen het vak niet 'vooruit' helpen, maken dergelijke vragen deel uit van het vak van geestelijk verzorger.

Nu weten we anderzijds gelukkig vaak ook wel ongeveer wat geestelijke verzorging is: we dromen van een specifieke invulling – zoals Moniek Siermann de hare beschrijft – of we hebben een concreet idee van wat we graag zouden willen doen, wat bij Tim van Iersel geleid heeft tot een dichtbundelproject en bij Paulien Matze tot een onderzoek naar het belang van meer kennis over oudere migranten. En omdat we impliciet wel degelijk weten wat geestelijke verzorging is, kunnen we ook onderzoek doen naar de effectiviteit van wat we doen en naar hoe het nu echt zit met die zogenaamde levensbeschouwelijke ongebondenheid. In dit nummer gebeurt dat door Blitz en Mooren en door Morice-Calkhoven, Smeets en Lammers. En omdat geestelijk verzorgers al zo veel doen, wordt het tijd dat er een kwaliteitsregister komt – omdat je mee wilt en kunt met die tendens die door andere, aanpalende beroepsgroepen al langer geleden is ingezet. In een interview door Trijnie Nielen praat Paul van der Ven ons bij over de stand van zaken van dit register.

Maar ook dan moet er ruimte blijven voor die regelmatig terugkerende vraag en twijfel: 'Is het nu echt mijn taak als geestelijk verzorger om een potje rummikub te spelen?' Die twijfel stelt ons in staat tegendraadse geluiden te laten horen of de ontwikkelingen in onze samenleving te bekritisseren, zoals wanneer Kortekaas en Van der Zaag de mogelijkheden verkennen van aanbodgericht werken. Terwijl de zorg terecht koers heeft gezet in de richting van 'vraaggericht' werken, kan aanbodgericht werken vraagtekens plaatsen bij mogelijke uitwassen van een louter klantgerichte benadering. En daarom is wat we traditioneel 'reflecterende of bezinnende artikelen' noemen evenzeer onderzoek, onderzoek namelijk naar de betekenis van en de wisselwerking tussen de begrippen waarmee bijvoorbeeld een protestants geestelijk verzorger gewend is te werken, zoals in de bijdrage van Martin Walton. Zo kan twijfel wel degelijk het vak vooruit helpen.

Ik wens u veel leesplezier met dit eerste nummer van 2013, het eerste nummer ook van een nieuwe kernredactie nu Ben de Boer ons na acht jaar heeft verlaten – meer daarover in de column van Hendrik Jan Nieuwenhuis, uitgesproken bij Bens afscheid – met heel wat mooie boekbesprekingen, een column van Dineke Havinga en met een nieuwe vaste columnist, Theo de Wit. We zijn blij dat hij, als bijzonder hoogleraar 'Vraagstukken geestelijke verzorging in justitiële inrichtingen', regelmatig een stem zal laten horen vanuit een aanpalend werkveld.

Namens de redactie,
Rob Plum